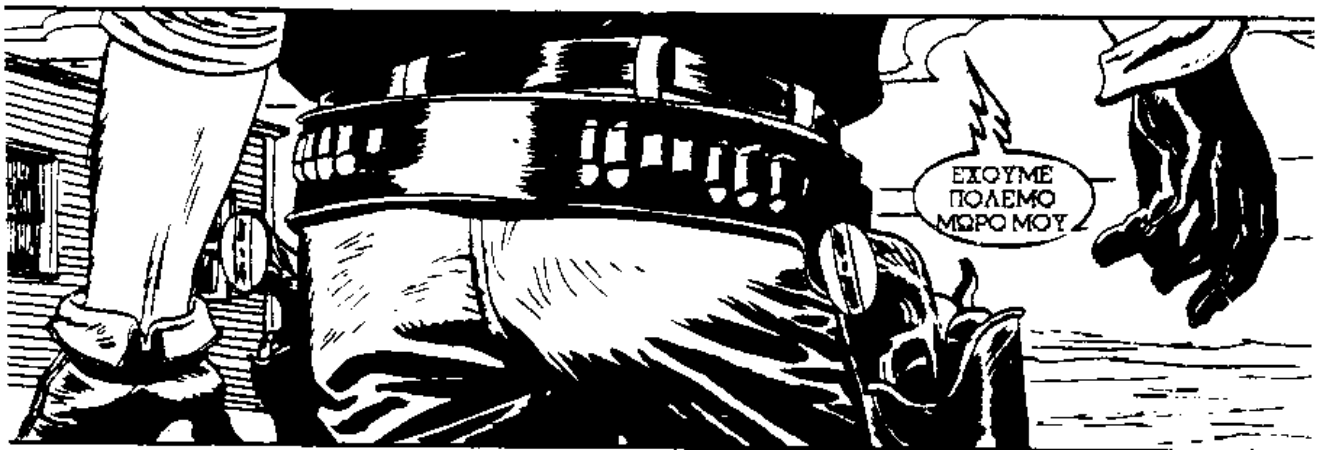

FERAL FAUN

ΧΑΟΤΙΚΑ ΜΑΝΙΦΕΣΤΑ

**ΔΑΙΜΩΝ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1995**

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

"...να παρει να με σκοτιζει καθε υποθεση που δεν ειναι καθαρη και απολυτα δικη μου. Φανταζεσθε ομως πως η υποθεση μου θα ειναι τουλαχιστον "καλη". "Καλη", "κακη", η θα πει: Η υποθεση μου εμαι εγω κι εγω δεν εμαι ουτε καλος, ουτε κακος: αυτες οι λεξεις δεν σημαινουν τιποτα για μεναί...!) Αν εμεις θελουμε να ελευθερωσουμε τον κοσμο απο τις παμπολλες μορφες δουλειας, το θελουμε για χαρη μας, οχι για χαρη του. Δεν εμιαστε ελευθερωτες ουτε εξ επαγγελματος, ουτε "απο αγαπη". Θελουμε απλως να τον αποσπασουμε απο τους αλλους και να τον ιδιοποιηθουμε."

Καπως ετσι εγραφε εναμισυ αιωνα πισω ο Μαξ Στιρνερ στο σπουδαιότερο απο τα εργα του, δινοντας εξαρχης -απο την πρωτη κιολας αραδα- την προκλητικη του εμφαση: **ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΟΥ ΘΕΜΕΛΙΩΣΑ ΣΤΟ ΤΙΠΟΤΑΙ**

Η υποθεση αυτη παρεμεινε σιγουρα η πιο διαστρεβλωμενη, συκοφαντημενη και προπαντος αποσιωπημενη απ' ολες τις πολυποικιλες τασεις του αναρχισμου. Ο αναρχικος ατομικισμος παρεμεινε για τους "μελετητες" ενα μουσειακο ειδος, ενα ελαχιστο λημμα διπλα στο ονομα του Στιρνερ, σε καποιο τομο μιας ιδεατης -για αυτους- αναρχικης εγκυκλοπαιδειας.

Η υποθεση του Στιρνερ ομως, γερα θεμελιωμενη στο τιποτα, παυει να αποτελει -και ισως ποτε να μην υπηρξε- κλασσικο μουσειακο εκθεμα οταν γινεται οπλο στα χερια των νεων αρνητων της κοινωνιας. Ενας απ' αυτους ειναι ο FERAL FAUN που με τον αγρια ποιητικο του τροπο πιανει το νημα απο εκει ακριβως που ειχε αφηθει. Το μικρο αυτο βιβλιο περιεχει καποια αρθρα που δημοσιευθηκαν απο τις αρχες της δεκαετιας στο αμερικανικο περιοδικο ANARCHY. Λογω ακριβως του οτι δεν ηταν εξαρχης ενα δομημενο βιβλιο αλλα αυθυπαρκτα αρθρα, καποια σημεια του ισως να φαινονται επαναλαμβανομενα. Ακομα σε καποια σημεια ισως να μπορουν να διακριθουν και καποιες θεωρητικες "ακροβασιες". Παρ' ολα αυτα ομως, η μεταφραση και εκδοση του βιβλιου κριθηκε ιδιαιτερα σημαντικη καθως πραγματευεται ενα ζητημα που πολλοι απ' εμας παραπεταξαμε σε καποια γωνια του μυαλου μας ενω καποιους αλλους τους οδηγησε, μεσα απο μια στρεβλη προσεγγιση, στην παραιτηση και την ιδιωτευση. Το ζητημα της ατομικοτητας και της θεσης της στην λογικη και την πρακτικη οσων επιμενουν να ονομαζονται επαναστατες...

ΔΑΙΜΩΝ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Τ.Θ. : 31261 \ 10035 ΑΘΗΝΑ

ΚΑΠΟΙΟΙ -ΟΧΙ ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΣΤΟΧΟΙ- ΝΟΗΤΙΚΟΙ ΕΛΙΓΜΟΙ

Η γλωσσα, μου δημιουργει συχνα μια αισθηση ματαιοτητας. Καθε γλωσσα που υφισταται στον πολιτισμενο κοσμο, αναπτυσσεται σε συναρτηση με τις εξουσιαστικες σχεσεις. Οσοι απο εμας θελουμε να αμφιοβητησουμε αυτες τις σχεσεις και να εκφρασουμε την πιθανοτητα ελευθερης επικοινωνιας εξω απο την εξουσιαστικη συναρτηση, δεν μπορουμε παρα να διαστρεβλωνουμε, να μεταλλασουμε και να παιζουμε με την γλωσσα που χρησημοποιουμε. Κατα καποιο τροπο δημιουργουμε μια νεα γλωσσα η οποια ελπιζουμε να εκφρασει τις πιθανοτητες που η παλια γλωσσα τεινει να καταστελει. Αυτο αναποφευκτα οδηγει σε καποιες παρανοψεις. Ξερω πως οι περισσοτεροι αναγνωστες των γραπτων μου ειναι ειτε αναρχικοι, ειτε "συμπαδουντες". Ακομα γνωριζω, μεσα απο την εκτεταμενη επικοινωνια μου με αναρχικους, πως οι περισσοτεροι απ' αυτους σκεφτονται και μιλανε με ορους της ομιλιας που δημιουργηθηκε απο την κοινωνια, απο το συστημα σχεσεων και ρολων που συνιστα την εξουσια. Ειναι αναρχικοι επειδη μισουν την κυβερνηση, το κρατος, τα αφεντικα, την ιεραρχια. Ποτε ομως δεν συνελαβαν την πιθανοτητα του

να είναι η εξουσία κάτι πολύ βαθύτερο. Οτι μπορεί να είναι ολοκληρω το σύστημα σχέσεων και αξιών που αποτελεί την κοινωνία έτσι όπως την ξέρουμε. Ένα σύστημα μέσα στο οποίο όλοι ολοκληρωνομαστε -σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό- και ακόμα η γλώσσα που διδαχτήκαμε να χρησιμοποιούμε, **να αφορά τελικά τα πάντα**. Υποδέτω λοιπόν πως δεν θα πρέπει να νοιώσω εκπληξη αν οι προσπάθειες μου να διαστρεβλώσω την γλώσσα εναντία στην ίδια της την ύπαρξη, -να την διαστρεβλώσω σε μια γλώσσα που να μπορεί να εκφράσει την εξεγερτικότητα και την πιθανότητα μιας πραγματικής ζωής, **σε μια γλώσσα δηλαδή που να είναι δικιά μου**-, παρερμηνευτούν. Θα προσπαθήσω όμως να γίνω λίγο περισσότερο ξεκαθαρός, επαναλαμβάνοντας πράγματα που έχω πει εκατομμύρια φορές όσο πιο απλά μπορώ (πράγμα που σημαίνει πως θα αρχίσω να παραλήρω ασυναρτητά).

Υπάρχουν άνθρωποι που είναι αναρχικοί με την έννοια ότι πιστεύουν στον αναρχισμό. Ο αναρχισμός τους συνίσταται σε ένα ηθικό και-(ή) κοινωνικό σύστημα το οποίο θέλουν να δημιουργήσουν και να επεκτείνουν σε ένα παγκόσμιο σύστημα σχέσεων. Αυτό το ιδανικό, τους ωθεί σε μια ηθική αντιπαράθεση με τις πλευρές εκείνες της κοινωνίας που βρίσκονται σε αντίθεση με τις αξίες τους. Δεν είμαι αναρχικός υπό αυτή την έννοια ήδη από το 1981. Όλοι όμως έχουμε ακούσει για πιανίστες, κιθαρίστες, βιολίστες. Γιατί λοιπόν να μην είμαι **αναρχιστής** (σημ.1) με την έννοια **αυτού που παίζει αναρχία**; Ας εξηγηθώ: ο πιο απλός ορισμός του αναρχισμού είναι "χωρίς αρχή(εξουσία)". Οπου δεν υπάρχει εξουσία, μυριάδες πιθανότητες που δεν μπορούσαν να υπάρξουν λόγω ακριβώς της εξουσίας, μπορούν τώρα να ανδισούν. Αν εξουσία είναι ολοκληρω το σύστημα σχέσεων που παράγει, αναπαράγει **και είναι η κοινωνία**, τότε το "να παίζεις αναρχία" είναι να δημιουργείς καταστάσεις στις οποίες το σύστημα καταρρέει και ακόμα να επεκτείνεις αυτές τις καταστάσεις όσο σου επιτρέπουν οι συνθήκες έτσι ώστε να μπορείς να ανακαλύψεις και να παίζεις με τις πιθανότητες που βρίσκονται έξω από τις δομές της εξουσίας. *Αυτό θέλω να το κάνω όχι για κανένα άλλο λόγο παρά από το ότι μου προσφέρει μεγάλη ικανοποίηση και επεκτείνει την ζωή μου.*

Πριν μερικά χρόνια, μια φίλη μου που δεν είναι και πολύ "διαβασμένη" στην ριζοσπαστική θεωρία αλλά που πολύ καλά ξέρει πως έχει μπουχτίσει με τους κανόνες και τις ηθικότητες που οι αναρχικοί τείνουν να φπαχνούν για τους εαυτούς τους, μου είχε πει: "Δεν πιστεύω στον αναρχισμό. Πιστεύω στον ΕΓΩ-ισμό". Είναι κάπως λυπηρό, ακόμα και άνθρωποι που δηλώνουν πως αντιτίθενται στην εξουσία, να έχουν ανάγκη να φπαξούν έναν ακόμα "-ισμό" μέσα από τα να ζουν, να δρουν και να εξεγείρονται **για τον εαυτό τους**. Όμως με όλο αυτό το ηθικολογικό σαλιαρίσμα που περνιέται για αναρχισμός, είναι αναγκαίο να επιμεινουμε στο γεγονός πως δεν τειθείται ζήτημα "καλού" και "κακού", "δικαίου" και "αδίκου" (αν και κάποιες φορές ίσως αποφασίσω να παίζω μ' αυτές τις έννοιες επειδή έτσι μου αρέσει), αλλά ζήτημα **του πως εγώ θέλω να ζήσω**. Ακόμα και η έννοια της ελευθερίας έχει κάποια αξία για μένα, μόνο και μόνο επειδή όσο λιγότεροι περιορισμοί μου τειδονται στις πιθανότητες που επιδιώκω, τόσο πληρύτερη και πιο υπερόχη μπορεί να είναι η ζωή μου. Αν ο ατομικισμός μου θέλω να επεκταθεί και σε άλλους δεν το κάνω επειδή είμαι αλτρουϊστής αλλά επειδή η χαρά σου μου προκαλεί προσωπική ικανοποίηση.

Τι γίνεται όμως με την απληστία, τον εγωισμό, τον πλούτο; Μια από τις πιο τετριμμένες παραποιήσεις των "ηθικιστών" αναρχικών είναι η προσπάθεια τους να ερμηνεύσουν τις οικονομικές πραγματικότητες του κεφαλαίου. Όμως για μένα, το μόνο πρόβλημα που έχω με την απληστία έτσι όπως υπάρχει σ' αυτή την κοινωνία συνίσταται στο ότι δεν είναι... αρκετά απληστν. Ο καπιταλιστής, ο διευθυντής εταιρίας, ο έμπορος της εξουσίας, απλώς παίρνουν ένα μεγάλο κομμάτι της **πτώχευμενης πραγματικότητας που προσφέρει η κοινωνία** και μοιραζουν μικρότερα μερίδια σε όλους τους υπολοίπους. Σ' αυτή την διαδικασία χάνουν τους εαυτούς τους γινομενοι τίποτα περισσότερο από τους ρόλους τους και καταστρεφοντας τον πλούτο που θα μπορούσαν να απολαύσουν. Η "απληστία" είναι περισσότερο η απεγνωσμένη εθιστική ανάγκη αυτών που ξέρουν πως έχουν γίνει τίποτα, η ανάγκη τους να πετατρεπουν το παν σε τίποτα. Τους έχω βαρεθεί όχι επειδή είναι απληστοί αλλά επειδή η περιορισμένη και μίζερη φύση της απληστίας τους καταστρέφει τον κόσμο του πραγματικού πλούτου για τον

οποιο εγω ειμαι απληστος. Βλεπετε... εγω θελω ολοκληρα το συμπαν να ειναι δικο μου! Θελω να περικλεισω στον εαυτο μου τα παντα: καθε παθος, καθε επιθυμια, καθε ον. Εχω μια απληστια χωρις ορια. Ομως καμια μορφη οικονομιας δεν μπορει να πραγματωσει κατι τετοιο. Στα οικονομικα συστηματα, τα αντικειμενα μπορουν να κατεχονται μονο ως ιδιοκτησια. *Ιδιοκτησια σημαίνει την περιορισμενη κυριότητα περιορισμενων αντικειμενων, επειδη αυτα που βρισκονται στην ιδιοκτησια καποιου ειναι πολυ λιγοτερα απ' αυτα που δεν βρισκονται στην ιδιοκτησια του.* Και ετσι η ιδιοκτησια σημαίνει στην πραγματικοτητα παντα φτωχεια. Πλουτος μπορει να υπαρξει μοναχα εκει που δεν υπαρχει ιδιοκτησια, εκει που δεν υπαρχουν οικονομικες σχεσεις. Εκει που μπορω να κανω τα παντα δικα μου κι εσυ μπορεις να κανεις τα παντα δικα σου, δεδομενου οτι καθε τι που κανω εγω δικο μου περιλαμβανεται στην ικανοποιηση σου να κανεις τα παντα δικα σου. Στα οικονομικα συστηματα η απληστια ειναι μικρη, αξιοληπτη και συνεσταλμενη ενω η γενναιοδωρια φαινεται αλτρουϊστικη. Εξω ομως απο το καθεστως των οικονομικων σχεσεων, η απληστια ειναι πιο εκτεταμενη και επιθυμει να κατεχει και να απολαμβανει την απολαυση του αλλου ενω η γενναιοδωρια ειναι η υψηλοτερη μορφη ατομικισμου καθως η δικη σου ικανοποιηση γινεται δικη μου.

Ετσι το γραψιμο μου, οπως οτιδηποτε αλλο κανω, ειναι μια προσπαθεια να εκφρασω εναν εκτεταμενο ατομικισμο προκειμενου να πετυχω κατι που θελω. Δεν εχω το παραμικρο ενδιαφερον στο να προσεταιρισω τους ανθρωπους στην υποθεση της αναρχιας ή αλλους αναρχικους στις αποψεις μου. Αυτο που με ενδιαφερει ειναι ενας προκλητικος διαλογος που μπορει να υφισταται σαν κομματι μιας ριζοσπαστικης κριτικης που ολοκληρωτικα προκαλει την κοινωνια μεσα απο την δημιουργια ενος εκτεταμενου αντι-οικονομικου ατομικισμου. Ειμαι αρκετα αλαζονας για να πω πως ενας τετοιος διαλογος απαιτει ενα μινιμαρισμενο αλλα συγκεκριμενο βαθμο κατανοησης για να ειναι πραγματικα προκλητικος και δεν ειμαι διατεθειμενος να σπαταλησω τον χρονο μου διαφωνοντας με οσους δεν εχουν αυτη την νοση.

Φαινεται να εχει γινει δεδομενο αναμεσα σε πολλους απνεξουσιαστες, οτι η ριζοσπαστικη θεωρια ειναι ενας ακαδημαϊκος στοχος. Οι "ιδεολογικοποιημενοι ακτιβιστες" κατηγορουν οποιονδηποτε προσπαθει κριτικα να αναλυσει (δηλαδη με τροπο που να υπερβαινει την αναρχικη συνθηματολογια) την κοινωνια ή τις δικες τους δραστηριοτητες, ως καρεκλοκενταυρο διανοουμενο ή ως "ακαδημαϊκο". Ομως τοσο οι "ριζοσπαστες διανοουμενοι" οσο και οι "αντιδιανοουμενιστες ακτιβιστες" παραμενουν εξισου δεσμιοι της κοινωνικα αποδεκτης γλωσσας. **Η ριζοσπαστικη θεωρια βρισκεται αλλου.**

Η ριζοσπαστικη θεωρια πηγαζει απο την ενεργεια της εξεγερτικης επιθυμιας, πρωταρχικα απο την βασικη αναγνωριση οτι η κοινωνικη κατασταση στην οποια βρισκομαστε, οδηγει τις ζωες μας στην πτωχευση. Επειδη εχουμε εκπαιδευτει οχι να **σκεπτομαστε** αλλα να **εχουμε σκεψεις**, ειναι η ευκολη λυση το να πεσομε απ' αυτη την βασικη διαπιστωση, στην αποδοχη της μιας ή της αλλης "ριζοσπαστικης" ιδεολογιας. Δεν υπαρχει ομως τιποτα ριζοσπαστικο στην ηλιθιοτητα ή στην "σκεψη" μεσω συνθηματολογιας, ακομα κι αν αυτη η ξερη συνθηματολογια ειναι αναρχικη.

Ριζοσπαστικη θεωρια ειναι η προσπαθεια κατανοησης του συνθετου συστηματος σχεσεων που ειναι η κοινωνια. Πως αναπαραγει τον εαυτο της αλλα και τα ατομα ως τημημα της καθως και πως θα μπορούσαμε να υπονομευσουμε τον ελεγχο της και να επανακτησουμε την ζωη μας με στοχο να γινουμε αυτο-δημιουργικα ατομα. Η ριζοσπαστικη θεωρια δεν εχει δεση ουτε στον "πυργο της ακαδημιας" αλλα ουτε και στον απερισκεπτο ιδεολογικοποιημενο ακτιβισμο. Ειναι περισσότερο ενα ακεραιο κομματι της ενεργους εξεγερσης εναντια στην κοινωνια.

Εχοντας αναγνωρισει οτι η κοινωνια φτωχαινει τις ζωες μας, ενα μονο μικρο βημα απομενει για να συνειδητοποιησουμε οτι η απλουστευτικη συνθηματολογια που συχνα εκλαμβάνεται ως ριζοσπαστικη σκεψη, αποτελει κομματι αυτης της πτωχευσης. Μας μειωνει σαν ατομα καθως υποκαθιστα την σκεψη και την φαντασια. Το **"ΔΙΑΛΥΣΤΕ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ"** δημιουργει ενα ωραιο συναισθημα αλλα τιποτα παραπανω. Δεν μας λεει τιποτα για την φυση της εξουσιας, την σχεση μας μ' αυτη, τις τροχιες και τις τασεις της και τελος τιποτα για το πως θα την καταστρεψουμε.

Το μικρό βήμα που ανοίγει τις πιθανότητες για σκευή πέρα από την συνδηματολογία, είναι η **αντιστροφή της προοπτικής**. Αν η κοινωνία φτωχαινει τις ζωές μας, αν δεν προσφέρει τίποτα που να αξίζει να έχουμε, τότε δεν υπάρχει λόγος για κανέναν από εμάς να αφήνει αυτό το παραλόγο σύστημα σχέσεων -μέσα στο οποίο έχουμε ολοκληρωθεί- να συνεχίζει να καθορίζει το πώς αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο (είτε αποδεχόμενοι τις προοπτικές του, είτε αντιδρώντας σ' αυτές).

Αντι γι' αυτό, οι προσπάθειές μας να δημιουργήσουμε όσο το δυνατόν εντονότερες και πληρύτερες ζωές για τους εαυτούς μας ερχόμενοι έτσι σε σύγκρουση με την κοινωνία, μπορούν να είναι η βάση για μια εξελικτική ανάλυση της κοινωνίας και των σχέσεων μας μ' αυτή. Μια ανάλυση που προκαλεί και προαγει την σκευή και την φαντασία μας, ενώ διεγείρει μια ενεργή εξέγερση εναντίον στην εξουσία όπως αυτή υπάρχει στις αντιρροπές επιδράσεις που συνιστούν την καθημερινή μας ζωή. Αυτή η ανάλυση δεν μπορεί να είναι ένα στατικό σύνολο ιδεών και αρχών καθώς είναι ένα ακεραίο κομμάτι της διαλλεκτικής σχέσης του να **σκεπτεσθαι** και του να **ζεις** ως εξεγερμένο, αυτοδημιουργικό άτομο. *Η ανάλυση ως τέτοια, είναι ένα ακεραίο κομμάτι της δράσης και όχι μια διαχωρισμένη ειδίκευση.* Γραπτες εκφράσεις αυτής της ανάλυσης (που δεν πρέπει λανθασμένα να εκλαμβάνονται ως αυτή καθ' αυτή η Ανάλυση) απαιτούν την αναπτύξη μιας γλώσσας που θα είναι πολύ ακριβής αλλά και πολύ ρευστή, πολύ επικεντρωμένη αλλά και με διαθεση παιχνιδιού. Βρισκομαι ακόμα μακριά από τα να πετύχω κάτι τέτοιο αλλά αυτό ακριβώς προσπαθώ να αναπτύξω. Κι ενώ αυτοί που προτιμούν την ιδεολογικοποιημένη συνδηματολογία από την εντονη θεωρία, συχνά κατηγορούν αυτούς που προσπαθούν να αναπτύξουν μια τέτοια γλώσσα ως "διανοουμενίστες", εντούτις *μονο με την αναπτύξη αυτής της γλώσσας μπορεί η εκφραση της θεωρίας να αποσπασθεί από την διανοουμενιστική εξιδείκευση και να γίνει ακεραίο κομμάτι της ενεργούς εξέγερσης.*

Η ριζοσπαστική θεωρία είναι μια πλευρά του τρόπου ζωής που διαλύει όλους τους "ακαδημαϊκούς πυργούς". Ξεσκεπαζει τις θεωρίες που ξεχύνονται απ' αυτούς τους πυργούς ως γοφίες απάτες. Ξεσκεπαζει όμως και την δράση του "ιδεολογικοποιημένου ακτιβισμού" ως απερισκεπτη αντίδραση. Για να το δέσω με άλλο τρόπο: **οι θεωρητικοί που δεν ζουν μια εξεγερτική ζωή, δεν λένε τίποτα που να αξίζει να λεχθεί και οι ακτιβιστές που αρνούνται να σκεφτούν κριτικά, δεν κάνουν τίποτα που να αξίζει να γίνει.** Ριζοσπαστική θεωρία είναι η σκευή που ολοκληρώνεται μέσα σε μια εξεγερτική ζωή και (ακόμα και με αργούς ρυθμούς) μαθαίνει να εκφράζεται με ακρίβεια αλλά και ρευστότητα. **Όταν αναπτυχθεί κοβεί σαν καλοακονισμένο μαχαίρι.**

σημείωση 1: προκειται για λογοπαίγνιο το οποίο δεν αποδίδεται και τόσο καλά στα ελληνικά. Στα αγγλικά η καταληξη είναι -IST (αναρχιστ όπως κομμουνιστ ή σοσιαλιστ) ενώ στα ελληνικά παρα το ότι έχουμε την ίδια καταληξη για το "σοσιαλιστής" ή το "κομμουνιστής", ο αναρχικός δεν έχει βεβαία καταληξη σε -ιστής.

ΚΑΠΟΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΑΣ

— "Κάθε κοινωνία που θα οικοδομώσατε θα έχει τα όριά της. Και έξω από τα όρια κάθε κοινωνίας, οι ανυποτακτοί και ηρωϊκοί αλητες θα περιφέρονται με τις αγριές και παρθενές σκευές τους... σχεδιάζοντας ακόμα νέα και φρικτά ξεσπάσματα εξέγερσης"
(Ρεντζο Ναβατορε)

Αισθάνομαι πως δεν υπάρχει καμία κοινωνία στην οποία θα "χωράγα", πως όπως κι αν ήταν η κοινωνία εγώ θα παρέμενα ένας εξεγερμένος. Κάποιες στιγμές αυτό με γεμίζει με την χαρά του "ανυποτακτού και ηρωϊκού" για τον οποίο μιλά ο Ναβατορε, αλλά όμως συχνά με αφήνει με μια αίσθηση μοναξιάς και απομονώσης.

Τώρα ζω σε μια "κοινωνία", σε μια κατάσταση στην οποία οι κοινωνικοί ρόλοι χρησιμοποιούνται για την αναπαραγωγή των κοινωνικών σχέσεων. Ο τρόπος με τον οποίο θα επικοινωνούμε όταν ελευθερωθούμε από την πανοπλία που εγκλωβίζει τις προσωπικότητες μας και από τους κοινωνικούς ρόλους, θα εξακολουθεί αραγε να είναι "κοινωνικές σχέσεις"; Οραματίζομαι ένα κόσμο όπου θα μπορούμε να ζούμε μια ζωή που θα μας γεμίζει, σαν μοναδικά αγρία οντα που ελεύθερα θα "μπαινούμε" και θα "βγαινούμε" σε σχέσεις με άλλους κατά πως μας προτρέπει οι επιθυμίες μας, χωρίς ποτέ όμως να δημιουργούμε το είδος των συνδεδετών δομών των σχηματοποιημένων σχέσεων που αντιλαμβανόμαστε ως κοινωνία. Μόνο ένα τέτοιο κόσμο μπορώ να φανταστώ πως θα τον αισθανόμουν δικό μου.

Πολλοί από τους φίλους μου δεν θα συμφωνήσουν με την άποψή μου για την κοινωνία αλλά όλοι θα συμφωνήσουμε πως θέλουμε να δημιουργήσουμε τρόπους επαφής ριζικά διαφοροποιημένους από αυτούς που η εξουσιαστική καπιταλιστική κοινωνία προσφέρει. Όλοι φαινομάστε να είμαστε αβέβαιοι για το πως θα καταστρέψουμε αυτή την κοινωνία και πως θα μάθουμε να επικοινωνούμε ελεύθερα. Με σαφήνεια χρειάζεται να εξετάσουμε αυτά που θεωρούμε ως ριζοσπαστική πρακτική μας.

-Έχω γράψει άρθρα και προκυρηξείς. Δεν έχω αυταπάτες σχετικά με το κατά πόσο είναι ριζοσπαστική η φύση αυτών των μεσών. Διαιωνίζουν συγκεκριμένους τύπους αλλοτριωμένων κοινωνικών σχέσεων και έχω πλήρη επιγνώση αυτού του γεγονότος. Ακόμα δίνουν στην εξουσία την δυνατότητα να μας μελετήσει αφαιρώντας μας ένα μέρος αυτού που παρακάτω θα περιγράψω ως μη-προβλεπτικό στοιχείο της μοναδικότητας που εμπεριέχει η δράση του καθενός μας. Όμως γράφω με την ελπίδα να εμπνεύσω κάτι πέρα από την συγγραφή. Ελπίζω πως ότι είναι αυθεντικό σ' αυτά που γράφω, θα αγγίζει ένα άλλο μοναδικό άτομο, επιτρέποντας μας να γκρεμίσουμε τον τοίχο των γραπτών λέξεων και ίσως να συναντηθούμε δημιουργώντας μαζί καταστάσεις. Αυτό όμως δεν συμβαίνει συχνά. Συνήθως η κοινωνική σχέση των τυπωμένων λέξεων παραμένει αδικτη.

-Στην παρούσα κατάσταση, οι κλοπές και οι ληστείες είναι τρόπος επιβίωσης κατά κάποιο τρόπο ριζοσπαστικός. Περιέχουν ένα στοιχείο παιχνιδιού και περιπέτειας που λείπει από τις συνθησικόμενες δουλειές. Όμως και οι ληστείες είναι βασικά τρόποι που αναπαράγουν τους εαυτούς μας μέσα σ' αυτή την κοινωνία και υπό αυτή την έννοια είναι και αυτές εργασίες. Βεβαία σε κάποιο βαθμό η κλοπή υποβιβάζει το εμπόρευμα καθώς παίρνεις κάτι χωρίς να πληρώνεις για αυτό. **Κατά βάση όμως -από μόνες τους- είναι απλώς τακτικές επιβίωσης.**

-Τα καταστροφικά σαμποτάζ είναι επιδράσεις κατά της ιδιοκτησίας και ως εκ τούτου επιδράσεις κατά της κοινωνίας. Όμως με τον τρόπο που χρησιμοποιούνται συνήθως σήμερα, είναι περιορισμένες επιδράσεις. Τελικά είναι αντιδράσεις σε συγκεκριμένες, ιδιαίτερα επιθετικές πλευρές της εξουσίας. Το περιορισμένο εύρος της κριτικής τους ευκόλα μπορεί να σιωπήσει λόγω της προσκόλλησης σε επιμέρους ζητήματα τα οποία επιζητείται να διορθωθούν για λογαριασμό της κοινωνίας. Βεβαία τα σαμποτάζ είναι μια ενεργή επίθεση στην κοινωνία, επίθεση που μερικές φορές μπορεί αποτελεσματικά να γαμψει τα σχέδια της εξουσίας. Όμως ακόμα και στην καλύτερη περίπτωση τους, εκφράζουν μόνο την καταστροφική πλευρά της αναρχικής εξέγερσης.

Αυτές οι πρακτικές αξίζουν να είναι κομμάτι της εξέγερσης μας εναντίον της κοινωνίας, είναι όμως περιορισμένες. Καμία από αυτές δεν μας πάει πέρα από την σχετικότητα αυτής της κοινωνίας. Κάθε μια από αυτές τις πρακτικές -σε κάποιο βαθμό τουλάχιστον- είναι φτιαγμένη από την ίδια την κοινωνία σαν αντίδραση εναντίον της. Δεν μας απελευθερώνουν από την κοινωνία, μας δέτουν απλώς στο περιθώριό της (που είναι βεβαία το πιο ελεύθερο και διασκεδαστικό μέρος που μπορείς να είσαι στην κοινωνία) αλλά αυτό δεν είναι αρκετό για όσους από εμάς θέλουμε να ζήσουμε την ζωή μας στα όρια της.

*"Όχι στο περιθώριο αυτού που καταρρέει
όχι στο περιθώριο αυτού που πεφτεί
αλλά στο κέντρο αυτού που νychνεται"*

Αφου θελουμε να δημιουργησουμε νεους τροπους επαφης, τροπους που θα αναπτυχθουν μεσα απο την μοναδικη ατομικότητα μας και οχι απο τους κοινωνικους ρολους, δεν μπορουμε απλως να αντιδρουμε στην κοινωνια κανοντας την κεντρο της δρασης μας κι εμας απλως τα περιθωρια της. Καθενας μας θα πρεπει να κανει κεντρο της δρασης του την μοναδικότητα του: τις επιθυμιες, τα παθη, τις σχεσεις, τις εμπειριες του. Αυτο συνεπαγεται μια ριζικα διαφορετικη αντιληψη της επαναστασης απ' αυτη των διαφορων κομμουνιστων και ορθοδοξων αναρχικων που επικεντρωνουν στις "μαζες". Ουτε η εργατικη ταξη, ουτε η συνθηκη ανθρωπινη δραστηριότητα μπορουν να δημιουργησουν την επανασταση για την οποια μιλω. Η εξεγερση του ατομου εναντια στους κοινωνικους εξαναγκασμους, εναντια στις διαδικασιες εξημερωσης, ειναι η βαση απο την οποια θα αναπτυχθει το επαναστατικο σχεδιο. Οταν οι πραξεις εξεγερσης ενος αριθμου ατομων συμπιπτουν και μπορουν να ενωθουν, τοτε αυτα τα ατομα μπορουν συνειδητα να δρασουν απο κοινου. Εκει βρισκονται οι σποροι μιας επαναστασης που θα μας απελευθερωσει ως μοναδικα αγρια ατομα με ελευθερο πνευμα. *Τι σημαινει ομως αυτο σε πρακτικο επιπεδο;*

Το να κανουμε τους εαυτους μας κεντρο της δραστηριότητας μας σημαινει νεους τροπους επικοινωνιας με τους αλλους και την κοινωνια. Οταν αρχισουμε να ζουμε με τους ορους των εμπειριων και των επιθυμιων μας, τοτε βλεπουμε τους εαυτους μας να βρισκονται σε συγκρουση με την κοινωνια. **Καθως η κοινωνια στηριζεται στις δομες και την ταξη, καθως οτι ειναι αυθεντικο για μας ειναι γι' αυτους χαοτικο και απροβλεπτο, εχουμε λοιπον ενα σημαντικό αδανταζ σ' αυτον τον αγωνα.** Εμεις μπορουμε να μελετησουμε την κοινωνια, να μαθουμε πως λειτουργει και πως αυτοπροστατευεται. Οι δυναμεις ομως της ταξης δεν θα μπορουν να αποκτησουν γνωση της μοναδικης ατομικότητας μας. *Εφοσον δρουμε μεσα απο την ατομικότητα μας και με γνωση της κοινωνιας -αποφευγοντας να πεσουμε σε κοινωνικους ρολους και προβλεπτες συμπεριφορες-, οι ενεργειες μας θα φαινονται ερχομενες απο το πουθενα, προκαλοντας ομως πανωλεθρια στον εχθρο μας.* Αρνούμενοι να παιζουμε κοινωνικους ρολους κατα τον αναμενομενο τροπο, αρνούμενοι να υποκριθουμε οτι αποδεχομαστε την εργασία προκειμενου να επιβιωσουμε, αρνούμενοι να ακολουθησουμε τους κανονες... Αυτη θα ειναι η αρχη. Αυδορμητες (ή φαινομενικα αυδορμητες) φαρσες μπορουν να αποκαλυπτουν την φυσικη μιας πλευρας της κοινωνιας ή ακομα να δημιουργουν μια κατασταση στην οποια η επιλογη αναμεσα στην ελευθερη ζωη και την απλη επιβιωση που προσφερει η κοινωνια, να μην μπορει πλεον να αποκρυφθει. Πραξεις κλοπης, βανδαλισμου και σαμποταζ που αναβλυζουν απο τις επιθυμιες μας και δεν ειναι απλως μια αντιδραση σε μια επιμερους κοινωνικη βαρβαροτητα, θα ειναι ολο και πιο συχνες. Η βια μας εναντια στην κοινωνια θα χτυπαι σαν αστραπη, απροβλεπτα και με την αφοδροτητα της επιθυμιας να ζησουμε μια πληρη ζωη.

Η αναγκη να μοιραστουμε τις εμπειριες μας συμπιπτει με την επιθυμια μας να ζησουμε μια πληρη ζωη, να ειμαστε ικανοι να επικοινωνουμε ελευθερα και να απολαμβανουμε ο ενας τον αλλο κανοντας την εξερευνηση νεων τροπων επικοινωνιας μια αμεση αναγκαιοτητα και οχι κατι που θα αφεδει για "μετα την επανασταση". Καθως σ' ολη μας την ζωη εχουμε μαθει να επικοινωνουμε σαν κοινωνικοι ρολοι και οχι σαν μοναδικα οντα, θα πρεπει να βασιστουμε στην φαντασια μας για να δημιουργησουμε νεους τροπους επαφης και οχι σε ηδη δοκιμασμενες συνταγες. Πως θα μπορουσε να ειναι αλλιως αλλιως αφου εμεις δεν θελουμε να επαναδημιουργησουμε νεους κοινωνικους ρολους. Ετσι, οι ιδεες που μοιραζομαι ειναι εντονες, καλουν σε εξερευνησεις σε αγνωστες χωρες, μας προσκαλουν σε περιπετειες που θα εισαχθουν μονο στον βαθμο που πληρουν τις επιθυμιες μας και μας προαγουν σαν μοναδικα οντα. Αυτες οι εξερευνησεις δεν ειναι εμφυτα επαναστατικες. Γινονται επαναστατικες μονο οταν συνδεονται με την συνειδητη και ενεργη αντισταση εναντια στην κοινωνια. Μια συνειδητη αναγνωριση οτι η μοναδικότητα και η ελευθερια μας σαν ατομα, ειναι σε συγκρουση με την κοινωνια και θα πρεπει να την καταστρεψουμε για να απελευθερωσουμε πληρως τους εαυτους μας.

Να παγουμε να ειμαστε απλως στο περιθωριο της κοινωνιας και ο καθενας μας να γινει το κεντρο του εξεγερτικου σχεδιου που μπορει να καταστρεφει τον πολιτισμο και να δημιουργησει ενα κοσμο στον οποιο θα ζουμε ελευθεροι, θα δημιουργουμε και θα επικοινωνουμε οπως οι μοναδικες μας επιθυμιες, μας κατευθυνουν. Θα γινουμε -για να μην παρω και παλι στον Ρενζο

Ναβατορε: "...μία σκία που θα επισκιάσει κάθε μορφή κοινωνίας που μπορεί να υπάρξει κάτω από τον ήλιο".

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΗΜΕΡΩΣΗ

Όταν ήμουν μικρό παιδί, η ζωή μου ήταν γεμάτη έντονη ευχαρίστηση και μια ζωτική ενέργεια που μου προκαλούσε μια πλήρη αίσθηση των εμπειριών μου. Ήμουν το κέντρο μιας υπεροχής, παιχνιδιάρικης υπαρξής και ενοιωθα πως δεν χρειαζόμουν παρά μόνο τις εμπειρίες της δικής μου ζωής. Η αίσθηση και η εμπειρία μου ήταν έντονες αλλά ακόμα εξίσου έντονες ήταν οι λύπες και οι απογοητεύσεις μου. Είχα γεννηθεί σαν ένα ελεύθερο αγριο πλάσμα, στο μέσο μιας κοινωνίας βασισμένης στην εξημέρωση. Δεν υπήρχε περίπτωση να αποφυγώ αυτή την εξημέρωση καθώς ο πολιτισμός δεν αντέχει να υπάρχει μέσα του κάτι αν-εξημερωτό. Πότε όμως δεν ξεχάσα την ένταση που θα μπορούσε να είναι η ζωή. Πότε δεν ξεχάσα την ζωτική ενέργεια που σαν κύμα φουσκώνει μέσα μου. Η υπαρξή μου -από τότε που άρχισα να παρατηρώ πως αυτή η ζωτικότητα αποζηραινόταν μέσα μου-, υπήρξε ένας διαρκής πόλεμος ανάμεσα στις ανάγκες της πολιτισμένης επιβίωσης και στην ανάγκη να αποδράσω και να νοιώσω την εμπειρία της πλήρους έντασης μιας χωρίς όρια ζωής.

Θέλω να ξαναζήσω αυτή την ζωτική ενέργεια. Θέλω να δω το αγριο ελεύθερο πνεύμα των ακαταπίεστων επιθυμιών μου να πραγματώνεται σ' ένα γιορταστικό παιχνίδι. Θέλω να γκρεμίσω κάθε τοίχο που στεκεται ανάμεσα σε μένα και την έντονα παθιασμένη ζωή της αδαμαστικής ελευθερίας που επιθυμώ. *Το αδρόισμα αυτών των τοίχων είναι οπδδήποτε ονομάζουμε πολιτισμό, οπδδήποτε μπαινει ανάμεσα σε μας και την άμεση συμμετοχική εμπειρία.* Γύρω μας έχει πλεχτεί ένα δίχτυ κυριαρχίας, ένα δίχτυ διαμεσολάβησης που δέτει όρια στις εμπειρίες μας καθορίζοντας στην συνέχεια τα όρια της αποδεκτής παραγωγής και καταναλώσης. Η εξημερωτική εξουσία παίρνει πολλές μορφές από τις οποίες κάποιες είναι δύσκολο να αναγνωρισθούν. Η κυβέρνηση, το κεφάλαιο, η θρησκεία είναι κάποια από τα πιο προφανή πρόσωπα της εξουσίας. Όμως η τεχνολογία, η γλώσσα (με τα εννοιολογικά όρια της), ο διαποτισμός μας με τις συνήθειες της κοσμιότητας και της συμβατικότητας: είναι κι αυτές εξημερωτικές εξουσίες που μας μεταλλάσσουν από αγρία απειθαρχα πλάσματα σε βαρυστημένους και δροστυχισμένους παραγωγούς και καταναλωτές. Αυτή η διεργασία γίνεται μέσα μας ύπουλα, περιορίζοντας την φαντασία μας, σφετερίζοντας τις επιθυμίες μας, καταστρώνοντας τις βιωμένες εμπειρίες μας. Και είναι ο κόσμος που έχει δημιουργηθεί απ' αυτές τις εξουσίες, αυτός ακριβώς ο πολιτισμένος κόσμος στον οποίο ζούμε. Αν όμως το όνειρό μας για μια ζωή γεμάτη με έντονη ευχαρίστηση και αγρία περιπέτεια προκειται να πραγματωθεί, ο κόσμος θα πρέπει ριζικά να μετεξελιχθεί, ο πολιτισμός θα πρέπει να καταρρευσει μπροστά στην επεκτεινόμενη αγριότητα, η εξουσία θα πρέπει να πέσει μπροστά στην ενέργεια της αγρίας ελευθερίας μας. **Θα πρέπει να υπάρξει μια αγρία επανάσταση.**

Μία επανάσταση όμως που θα μπορέσει να καταστρέψει τον πολιτισμό και να αποκαταστήσει την ζωτική ενέργεια της αδαμαστικής επιθυμίας, δεν μπορεί να είναι παρομοία με καμία από τις επαναστάσεις του παρελθόντος. Όλες οι επαναστάσεις μέχρι σήμερα ήταν επικεντρωμένες γύρω από την εξουσία, την χρήση και την επαναδιανομή της. *Δεν επιζητούσαν να ξεριζώσουν τους κοινωνικούς δεσμούς εξημέρωσης, στην καλύτερη περίπτωση επιδίωκαν να ξεριζώσουν τις σχέσεις εξουσίας μέσα σ' αυτούς τους δεσμούς.* Οι επαναστάτες του παρελθόντος στοχεύαν τις επιδιόσεις τους στα κέντρα εξουσίας επιζητώντας να τα ανατρέψουν. Οντας επικεντρωμένοι στην εξουσία δεν κατάφεραν να δουν τις ύπουλες δυνάμεις της κυριαρχίας να περικυκλώνουν την καθημερινή μας υπαρξή και παρά το ότι κάποιες φορές κατάφεραν να ανατρέψουν την εξουσία, στο τέλος κατέληξαν να την επαναδημιουργήσουν. Για να αποφευχθεί αυτό, θα πρέπει να μην εστιασούμε στην εξουσία αλλά στην επιθυμία μας για αγρία ζωή, για ζωή στα ακραία όρια της.

Καθως θα προσπαδουμε να πραγματωσουμε αυτη την επιθυμια, θα αντιπαρεδομαστε με τις πραγματικες δυναμεις της κυριαρχιας, με τις δυναμεις που αντιμετωπιζουμε καθε λεπτο της καθε μερας. Αυτες οι δυναμεις δεν εχουν ενα απολυτο κεντρο που να μπορει να ανατραπει. Είναι ενα διχτυ που μας εγκλωβιζει. Ετσι, ανη να προσπαδησουμε να ανατρεγουμε τα κεντρα εξουσιας, εμεις θελουμε να υπονομευσουμε την κυριαρχια καθως καθημερινα θα της αντιπαρεδομαστε, βοηδοντας ετσι τον ηδη καταρρεοντα πολιτισμο να διαλυθει ακομα πιο γρηγορα και καθως θα πεφτει, τα κεντρα εξουσιας θα πεσουν μαζι του.

Οι προηγουμενες επαναστασεις εξερευνησαν μονο τις καλα χαρτογραφημενες περιοχες της εξουσιας. Εγω θελω να εξερευνησω και να ζησω περιπετειες σε μη-χαρτογραφημενες και προπαντος μη-χαρτογραφοποιησιμες περιοχες της αγριας ελευθεριας. Η επανασταση που μπορει να δημιουργησει τον κοσμο που θελω θα ειναι μια αγρια επανασταση.

Δεν υπαρχουν προγραμματα ή οργανωσεις για την αγρια επανασταση επειδη ακριβως αυτη η αγριότητα δεν μπορει να αναβλυσει απο προγραμματα και οργανωσεις. Η αγριότητα πηγαιζει απο την απελευθερωση των ενστικτων και των επιθυμιων, απο την αυθορμητη εκφραση του παδους. Καδενας μας εχει νοιωσει την διαδικασια εξημερωσης. Αυτη η εμπειρια μπορει να μας δωσει την γνωση που χρειαζομαστε για να υπονομευσουμε τον πολιτισμο και να μετασχηματισουμε την ζωη μας. Η δυσπιστια μας απενανη στην ιδια μας την εμπειρια ειναι προφανως αυτο που μας αποτρεπει απο το να εξεγερθουμε οσο ελευθερα και ενεργα θα θελαμε. Αυτη η δυσπιστια και ο φοβος εχουν ενσταλαχθει μεσα μας απο την εξουσια, κανοντας μας ευκολους στοχους. Το να φτιαζουμε "επαναστατικα προγραμματα" ειναι σαν να παιζουμε με τον φοβο και την δυσπιστια, να ενδυναμωνουμε την αναγκη του να μας λενε τι να κανουμε. Καμια αποπειρα στην κατευθυνση της επαναστατικης αγριότητας δεν μπορει να ειναι επιτυχης οταν βασιζεται σε προγραμματα. Θα ηρεπει να μαδουμε να εμπιστευομαστε και να δρουμε βαση των δικων μας εμπειριων.

Δεν προσφερω λοιπον καποιο προγραμμα. Αυτο που θα μοιρασω ειναι καποιες σκευεις για τροπους εξερευνησεων. Καθως ολοι μας εχουμε υποστει την πολιτιστικη εξημερωση, μερος της επαναστατικης εξελιξης θα ειναι θα ειναι μια διαδικασια προσωπικου μετασχηματισμου. Μας εχουν ρυθμισει ωστε να μην εμπιστευομαστε τους εαυτους μας, να μην γνωριζουμε την απολυτη αισθηση, να μην νοιωδουμε εντονα την εμπειρια της ζωης. Εχουμε ρυθμιστει ωστε να αποδεχομαστε τον εξευτελισμο της μισθωτης εργασιας σαν αναποφευκτο. Εχουμε ρυθμιστει να αποδυνκειουμε πως "ειμαστε καποιοι" μεσα απο την εργασια και την παραγωγη. Εχουμε ρυθμιστει να αποδεχομαστε την ανια της πολιτισμενης επιβιωσης αντι της αποδρασης προς την πραγματικη ζωη. Ηρεπει να εξερευνησουμε τροπους για να διαλυσουμε αυτες τις ρυθμισεις, να απελευθερωδουμε απο την πολιτισμικη εξημερωση. Κατα ενα πολυ γενικο τροπο, ζερούμε τι θελουμε: να ζησουμε σαν αγρια ελευθερα πλασματα σ' εναν αγριο και ελευθερο κοσμο.

Ο εξευτελισμος του να ειμαστε υποχρεωμενοι να ακολουθουμε κανονες, να ειμαστε αναγκασμενοι να πουλαμε την ζωη μας για να αγοραζουμε επιβιωση, να βλεπουμε τις σφετερισμενες επιθυμιες μας να μετασχηματιζονται σε αφαιρετικες εικονες, μας γεμιζει με οργη. Ποσο ακομα θα ανεχομαστε αυτη την αδλιότητα; Θελούμε αυτος ο κοσμος να γινει ενα μερος οπου οι επιθυμιες μας να μπορουν να πραγματωνονται αμεσα. Κι οχι απλως σποραδικα αλλα παντα. Θελούμε να επαναερωτικοποιησουμε τις ζωες μας. Να ζησουμε σ' ενα κοσμο οχι νεκρων αποδεματων αλλα σ' ενα ζωντανο κοσμο ελευθερων και αγριων εραστων. Ηρεπει να αρχισουμε να εξερευνουμε το μεγεθος στο οποιο ειμαστε ικανοι να ζησουμε απο τωρα αυτα τα ονειρα. Αυτο θα μας δωσει μια καθαροτερη κατανοηση της κυριαρχιας του πολιτισμου πανω στις ζωες μας, μια κατανοηση που θα μας επιτρεψει να πολεμησουμε την εξημερωση πιο εντονα κι ετσι να επεκτεινουμε το ευρος της αγριας ζωης μας.

Η αποπειρα μας να ζησουμε οσο το δυνατον πιο αγρια ηδη μεσα στις σημερινες συνθηκες, θα μας βοηδησει ακομα στο να υπονομευσουμε την ρυθμιση μας απο την κοινωνια. Αυτο θα αναγει την σπιδα μιας αγριας αταξιας μεσα μας, που θα θετει στο στοχαστρο της οτιδηποτε μας εξημερωνει, υπονομευοντας τον πολιτισμο και δημιουργοντας νεους τροπους ως προς το πως ζουμε και πως μοιραζομαστε με τους αλλους. Αυτες οι εξερευνησεις θα αποκαλυψουν τα ορια

της κυριαρχίας του πολιτισμού και θα δείξουν την εμφυτή αντίθεση του στην ελευθερία. Θα ανακαλύψουμε δυνατότητες που ποτέ δεν φανταστήκαμε, αχάνεις εκτάσεις αγρίας ελευθερίας. Σχεδιασμένα που θα ξεκινούν από το σάμποταζ και τις φάρσες που θα ξεσκεπαζουν ή θα υπονομεύουν την κυριαρχία κοινωνία και θα φτάνουν μέχρι την επεκτατική αγριότητα, τις οργανωτικές γιορτές και την γενική ελεύθερη μοίρα των αντικειμένων.

Η αγρία επανάσταση είναι μια περιπέτεια. Είναι η θαράλλια εξερεύνηση της πιθανότητας να ξαναμετατραπούμε σε αγριούς. Μας παίρνει σε αγνώστες περιοχές για τις οποίες δεν υπάρχει χάρτης. Μπορούμε να γνωρίσουμε αυτές τις περιοχές μόνο αν τολμήσουμε να τις εξερευνήσουμε με την δράση μας. Πρέπει να τολμήσουμε να καταστρέψουμε οτιδήποτε καταστρέφει την αγριότητα μας και να δράσουμε βασισμένοι στο ενστικτώ και τις επιθυμίες μας. Θα πρέπει να τολμήσουμε να εμπιστευτούμε τους εαυτούς μας, τις εμπειρίες μας και τα παθήματά μας. Έτσι δεν θα αφήσουμε τους εαυτούς μας να αλλυσοδεθούν, να μαντρωθούν. Δεν θα επιτρέψουμε στους εαυτούς μας να εξημερωθούν. Η αγρία ενέργεια μας θα ξεσκίσει σε κούρελια τον πολιτισμό και θα δημιουργήσει μια ζωή αγρίας ελευθερίας και έντονης απόλαυσης.

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΘΥΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗΣ

Στην Νέα Ορλεάνη, μόλις έξω από την γαλλική συνοικία υπάρχει ένα γκραφιτί σε μια μαντρα που γράφει: "ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΒΙΑΖΟΥΝ". Συνήθως περνούσα από εκεί σχεδόν κάθε μέρα. Την πρώτη φορά που το είδα το αντίστηκα επειδή ήξερα πως αυτή που είχε γράψει το σύνθημα θα με προσδιόριζε ως άντρα αλλά εγώ ποτέ δεν επιθυμώ να βιάσω κάποιον. Ούτε κάποιος άλλος από τους "πεοφορούς" φίλους μου. Όμως καθώς αντιμετώπιζα καθημερινά αυτό το γραμμένο με σπρέι δόγμα, οι αιτίες του θυμού μου μετατράπηκαν. Αναγνώρισα αυτό το δόγμα σαν μια λιτανεία της φεμινιστικής εκδοχής της **ιδεολογία της θυματοποίησης**, μια ιδεολογία που προωθεί τον φόβο, την αδυναμία του ατόμου (και επακόλουθα την εξάρτηση του από ομάδες στήριξης με ιδεολογική βάση καθώς και την πατερναλιστική προστασία από τις αρχές), μια τυφλότητα απέναντι σ' όλες τις πραγματικότητες και τις ερμηνείες της εμπειρίας που δεν βολεύεται μέσα από την θεωρία κάποιου για τον εαυτό του ως θυμά.

Δεν αρνούμαι ότι υπάρχει μια πραγματικότητα πίσω από την ιδεολογία της θυματοποίησης. Καμία ιδεολογία δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει αν δεν είχε κάποια βάση στην πραγματικότητα. Έχουμε περάσει ολοκληρωτικά την ζωή μας μέσα σε μια κοινωνία που βασίζεται στην καταστολή και εκμετάλλευση των επιθυμιών μας, των παθών και της ατομικότητας μας. *Αλλά είναι σίγουρα παραλογισμός το να αγγαλιάσουμε την ηττα καθορίζοντας τους εαυτούς μας με ορους θυματος.*

Σαν μέσο κοινωνικού ελέγχου, οι κοινωνικοί δεσμοί ενισχύουν στον καθένα από εμάς την αίσθηση της θυματοποίησης ενώ την ίδια στιγμή κεντρώνουν αυτή την αίσθηση στην κατεύθυνση της ενίσχυσης της εξάρτησης από τους κοινωνικούς δεσμούς. Τα ΜΜΕ μας βομβαρδίζουν με ιστορίες εγκλήματος, πολιτικής και οικονομικής διαφθοράς, πολέμου και υλικής σπανής. Παρά το ότι αυτές οι ιστορίες έχουν μια βάση στην πραγματικότητα, σίγουρα όμως παρουσιάζονται για να ενισχύσουν τον φόβο. *Επειδή όμως πολλοί από εμάς αμφισβητούν τα ΜΜΕ, μας σερβίρεται ένας σωρός "ριζοσπαστικών" ιδεολογιών που αν και περιέχουν σε κάποιο βαθμό μια πραγματική αντίληψη, είναι όμως τυφλές σε οτιδήποτε δεν χωράει στην ιδεολογική τους δομή.* Κάθε μια από αυτές τις ιδεολογίες ενισχύει την ιδεολογία της θυματοποίησης και επικεντρώνει την ενέργεια των ατόμων μακριά από την εξέταση της κοινωνίας στην ολότητα της καθώς και τον δικό τους ρόλο στην αναπαραγωγή της. Τόσο τα ΜΜΕ όσο και όλες οι εκδοχές του "ιδεολογικού ριζοσπαστισμού" ενισχύουν την ιδέα ότι είμαστε θυμάτα κάποιου έξω από εμάς, **του Άλλου**. Ενώ οι κοινωνικές δομές (η οικογένεια, οι μπαταίοι, ο νόμος, οι ομάδες ψυχολογικής στήριξης και θεραπείας, η εκπαίδευση, οι "ριζοσπαστικές" οργανώσεις καθώς και οτιδήποτε άλλο ενισχύει μια αίσθηση εξάρτησης)

υπαρχουν -υποτειδεται- για να μας προστατευουν. Αν η κοινωνια δεν παρηγαγε αυτους τους μηχανισμους (συμπεριλαμβανομενων των δομων της γεινδους, ιδεολογικης και μερικης εναντιωσης) για να προστατευει τον εαυτο της, εμεις ακριβως θα μπορούσαμε να εξετασουμε την κοινωνια στην ολοτητα της και να αναγνωρισουμε οτι εξαρταται για την αναπαραγωγη της απο τις δικες μας δραστηριοτητες. Ετσι θα ειχαμε καθε δυνατοτητα να αρνηδουμε τους ρολους μας ως εξαρτημενα θυματα της κοινωνιας. Ομως οι αισθησεις, οι συμπεριφορες και τα μοντελα σκευης που προκαλουνται απο την ιδεολογια της θυματοποιησης, κανουν μια τετοια αντιστροφη προοπτικης πολυ δυσκολη.

Αποδεχομενοι την ιδεολογια της θυματοποιησης σε καθε της μορφη, διαλεγουμε να ζησουμε μεσα στον φοβο. Το ατομο που εγραφε το γκραφιτι: "ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΒΙΑΖΟΥΝ" ηταν μαλλον φεμινιστρια, μια γυναικα που ειδε αυτη την πραξη της σαν μια ριζοσπαστικη προκληση κατα της πατριαρχικης καταπιεσης. Στην πραγματικοτητα ομως, τετοιες διακυρηξεις δρουν προσθετικα σ' ενα υπαρκτο κλιμα φοβου. Αντι να δινει στις γυναικες σαν ατομα μια αισθηση δυναμης, ενισχυει την ιδεα οτι ουσιαστικα οι γυναικες ειναι θυματα. Ενω οι γυναικες που διαβαζουν αυτο το γκραφιτι, ακομα κι αν συνειδητα απορριπτουν το δογμα που βρισκεται πιασω του, προφανως περπατουν στον δρομο περισσοτερο φοβισμενες. Η ιδεολογια της θυματοποιησης που ειναι τοσο διαχυτη στον φεμινιστικο λογο, μπορεί ακομα να βρεθει σε καποια μορφη στα κινηματα φυλετικης και εθνικης απελευθερωσης, σε εργατικους αγωνες και σχεδον σε καθε μορφη "ριζοσπαστικης" ιδεολογιας.

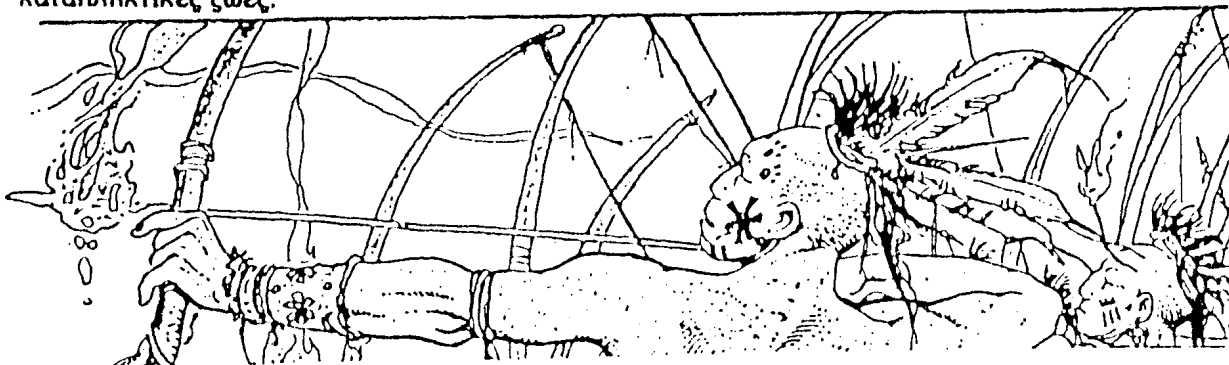
Ο φοβος μιας πραγματικης, αμεσης και αναγνωρισιμης απειλης σ' ενα ατομο, μπορεί να το ωθησει σε μελετημενη δραση για την εξάλειψη της απειλης. Ο φοβος ομως που προκαλειται απο την ιδεολογια της θυματοποιησης, ειναι ενας φοβος πολυ μεγαλος και πολυ αφηρημενος (μη-συγκεκριμενος) για να τον αντιμετωπισει το ατομο. Καταληγει στην δημιουργια ενος κλιματος φοβου, υπομιας και παρανοιας και κανει τις διαμεσολαθησεις που αποτελουν το δικτυο του κοινωνικου ελεγχου να φαινονται απαραιτητες και επιθυμητες.

Ειναι αυτο το εμφανως υπερκαταπιεστικο κλιμα φοβου που δημιουργει την αισθηση αδυναμιας, ουσιαστικα την αισθηση του θυματος στα ατομα . Παρα το οτι ειναι αληθεια πως οι διαφοροι "ιδεολογικοι απελευθερωτιστες" συχνα δορυβουν με μαχητικη οργη, σπανιως ομως πανε περα απο το σημειο οπου θα γινονταν πραγματικα απειλητικοι. Αντ' αυτου "απαιτουν" (που σημαίνει πως ...*μαχητικα εκλιπαρουν*) απ' αυτους που οριζουν ως καταπιεστες τους, να τους εγγυηδουν την "απελευθερωση" τους. Ενα σχετικο παραδειγμα συνεβει στην αναρχικη συναντηση "ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ" το 1989 στο Σαν Φραντσκο. Δεν υπαρχει αμφιβολια πως στις περισσοτερες συζητησεις που παρακολουθησα, οι αντρες ετειναν να μιλανε περισσοτερο απο τις γυναικες. Ομως κανεις δεν εμποδισε καποια γυναικα να μιλησει, ουτε και παρατηρησα ελλειψη σεβασμου για οποια γυναικα μιλουσε. Παρ' ολα αυτα, απο την μικροφωνικη που υπηρχε στην αυλη του κτηριου οπου γινονταν η συναντηση, εγινε μια ομιλια στην οποια ειπωθηκε πως "οι αντρες κυριαρχουν στις συζητησεις και αποτρεπουν τις γυναικες απο τα να μιλανε". Η ομιλητρια απαιτησε (ή για να το επαναλαβω, "μαχητικα εκλιπαρησε") οι αντρες να αφηνουν τις γυναικες να μιλανε περισσοτερο. *Με αλλα λογια η ομιλητρια ζητουσε απο τους καταπιεστες (συμφωνα με την ιδεολογια της) να εγγυηδουν τα "δικαιωματα" των καταπιεσμενων. Μια συμπεριφορα που συμπερασματικα αποδεχεται τον ρολο του αντρα σαν καταπιεστη και της γυναικας σαν θυμα.*

Στην συναντηση υπηρχαν συζητησεις οπου συγκεκριμενα ατομα κυριαρχουσαν. Ομως ενα ατομο που δρα μεσα απο την δυναμη της ατομικοτητας του, αμεσα εναντιωνεται σε μια τετοια κατασταση την στιγμη ακριβως που συμβαινει και αντιμετωπιζει οσους ενεχονται σ' αυτη σαν **ατομα**. Η αναγκη να καλουπωσεις τετοιες καταστασεις μεσα σ' ενα ιδεολογικο πλαισιο και να διαχωρισεις τα ατομα που ενεχονται σ' αυτες ως κοινωνικους ρολους -μετατρεποντας μια πραγματικη και αμεση κατασταση σε αφηρημενες κατηγοριες-, ειναι ενα σημαδι της επιλογης καποιου να ειναι αδυναμος, να ειναι θυμα. Ο εναγγαλισμος της αδυναμιας βαζει καποιον στην παραλογη θεση να πρεπει να παρακαλεσει τον καταπιεστη του, να του εγγυηδει την ελευθερια του. *Και αυτο ειναι μια σαφης εγγυηση πως το ατομο δεν θα ειναι ποτε του ελευθερο παρα για να ειναι θυμα.*

Όπως όλες οι ιδεολογίες, έτσι και τα διάφορα είδη της ιδεολογίας της θυματοποίησης είναι μορφές ψευδούς συνείδησης. Η αποδοχή του κοινωνικού ρόλου του θυμάτος (σε οποιαδήποτε μορφή από τις πολλές μορφές του) είναι η επιλογή του να μην δημιουργείς την ζωή σου για τον εαυτό σου και να μην εξερευνάς τις πραγματικές σχέσεις σου με τις κοινωνικές δομές. Όλα τα μερικά-αποσπασματικά απελευθερωτικά κινήματα καθορίζουν τα άτομα με όρους των κοινωνικών τους ρόλων. Με συνέπεια όχι μόνο να μην περιλαμβάνουν αυτά τα κινήματα μια αντιστροφή των προοπτικών που δημιουργούν τους κοινωνικούς ρόλους, όχι μόνο να μην επιτρέπουν στα άτομα να δημιουργήσουν μια πρακτική στηριγμένη στα δικά τους πάθη και επιθυμίες αλλά στην πραγματικότητα να δουλεύουν εναντίον στην αντιστροφή των προοπτικών. Η "απελευθέρωση" που προκρίνεται από αυτά τα κινήματα, δεν είναι η ελευθερία των ατόμων να δημιουργούν τις ζωές που επιθυμούν σε μια ελεύθερη και γιορτινή ατμόσφαιρα, αλλά μάλλον η "απελευθέρωση" του κοινωνικού ρόλου στον οποίο το άτομο εξακολουθεί να υποκειται. Όμως η ουσία των κοινωνικών ρόλων μέσα στο πλαίσιο αυτών των "απελευθερωτικών" ιδεολογιών, είναι το να είσαι θυμά. Έτσι οι λιτανείες των δεινών που υποφέρουν, πρέπει να γίνονται ξανά και ξανά ώστε να σιγουρευτούν πως τα θυμάτα δεν θα ξεχαστούν ποτέ αυτό που είναι. Τα "ριζοσπαστικά απελευθερωτικά κινήματα" βοηθούν στην διασφάλιση του ότι το κλίμα του φόβου δεν θα εξαοδενίσει ποτέ και τα άτομα θα συνεχίσουν να βλέπουν τους εαυτούς τους αδύναμους. Θα βλέπουν την "δύναμη" τους να βρίσκεται στους κοινωνικούς ρόλους οι οποίοι όμως στην πραγματικότητα είναι η πηγή της θυματοποίησης τους. Κατ' αυτόν τον τρόπο, τα κινήματα και οι ιδεολογίες αυτές δρουν για να αποτρέψουν την πιθανότητα μιας εξέγερσης εναντίον σε κάθε εξουσία και κοινωνικό ρόλο.

Η πραγματική εξέγερση δεν παρέχει ποτέ ασφάλεια. Αυτοί που επιλέγουν να αυτοπροσδιοριστούν με όρους του ρόλου τους ως θυμάτα, δεν τολμούν να επιχειρήσουν την απολυτή εξέγερση επειδή κάτι τέτοιο θα απειλούσε την σιγουριά των ρόλων τους. Όμως, όπως ο Νίτσε είχε πει: **"Το μυστικό της μεγαλύτερης καρποφορίας και της μεγαλύτερης απολαύσης στην ύπαρξη μας, είναι το να ζούμε επικινδύνα"**. Μόνο η συνειδητή απορριψη της ιδεολογίας της θυματοποίησης, η αρνήση του να ζεις στον φόβο και την αδυναμία, η αποδοχή της δύναμης των παθών και των επιθυμιών μας, η αποδοχή των εαυτών μας σαν άτομα που είναι σπουδαιότερα -και άρα ικανά να ζήσουν πέρα- από τους κοινωνικούς ρόλους, μόνο αυτά παρέχουν μια βάση για ολοκληρωτική εξέγερση εναντίον στην κοινωνία. Μια τέτοια εξέγερση, σίγουρα παίρνει καύσιμα από την οργή αλλά όχι από την κακοφωνή, μνησικακή, μάταιη οργή του θυμάτος που κινεί τις φεμινίστριες, τους "φυλετικούς απελευθερωτιστές" και άλλους παρομοίους που "απαιτούν" την τήρηση των "δικαιωμάτων" τους από την εξουσία. Είναι περισσότερο η οργή των ακαταπίεστων επιθυμιών μας, η επιστροφή των καταπιεσμένων χωρίς μεταμφίεση και σε πλήρη ισχύ. Το πιο ουσιαστικό όμως είναι ότι η ολοκληρωτική εξέγερση παίρνει καύσιμα από το πνεύμα του ελεύθερου παιχνιδιού και της χαράς της περιπέτειας, από την επιθυμία να εξερευνήσουμε κάθε πιθανότητα για έντονη ζωή που η κοινωνία προσπαθεί να μας αρνηθεί. Για όλους εμάς που θέλουμε να ζήσουμε με πληρότητα και χωρίς περιορισμούς, πέρασε ο καιρός που μπορούσαμε να ανεχόμαστε το να ζούμε σαν φοβισμένα ποντίκια μέσα σε τρυπές τοίχων. Κάθε μορφή της ιδεολογίας της θυματοποίησης, μας κάνει να ζούμε σαν φοβισμένα ποντίκια. Αντί γι' αυτό ας γίνουμε τρελλάμενα και γελαστά τεράτια που ηδονιστικά θα διαλύσουν τους τοίχους της κοινωνίας δημιουργώντας για τους εαυτούς μας, θάυμαστες και καταπληκτικές ζωές.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ Ή ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

"ΚΟΙΝΩΝΙΑ: μια ομάδα ατομών που έχουν τα ίδια εθίμα και δοξασίες, ζουν κάτω από κοινή διακυβέρνηση και θεωρούνται ως σχηματίζοντες μια κοινότητα στην οποία ο καθένας σε κάποιο βαθμό εξαρτάται από τους άλλους."
(ΛΕΞΙΚΟ ΓΟΥΕΜΠΣΤΕΡ)

Τίποτα απ' όσα "ξέρουμε" δεν θα πρέπει να θεωρείται σωστό, καμία από τις αντιλήψεις μας για τον κόσμο δεν είναι "ιερή". Θα πρέπει όλα να αμφισβητηθούν. Πολλοί αναρχικοί μιλάνε για την δημιουργία μιας "νέας" ή "ελεύθερης" κοινωνίας. Λίγοι όμως αμφισβητούν την ίδια την ιδέα της κοινωνίας. Η αντίληψη της κοινωνίας είναι αμορφη κι έτσι είναι πιο δύσκολο να αναφερθείς σ' αυτήν απ' ότι σε πιο συγκεκριμένες πλευρές της όπως η κυβέρνηση, η δίκη, το κεφάλαιο, η τεχνολογία. Έχουμε τόσο εθιστεί στην ιδέα της κοινωνίας ώστε αμφισβητώντας την να φαίνεται πως αμφισβητούμε την ίδια μας την φύση (*πραγμα που κάνει αυτή την αμφισβήτηση ακόμα πιο αναγκαία*). Η απελευθέρωση του ατόμου από την πανοπλία που εγκλωβίζει την προσωπικότητά μας και καταπιέζει τις επιθυμίες και τα πάθη του, απαιτεί όχι απλώς τον μετασχηματισμό της κοινωνίας αλλά την κατάργησή της.

Ο ορισμός του λεξικού δείχνει την κοινωνία ως μια ξεχωριστή οντότητα ατόμων που βρίσκονται σε κατάσταση -δυννητικής τουλάχιστον- εξάρτησης μεταξύ τους. Που με άλλα λόγια δεν είναι αυθυπαρκτά, ολοκληρωμένα άτομα. Βλέπω την κοινωνία σαν ένα σύστημα σχέσεων ανάμεσα σε οντά που ενεργούν (ή χρησιμοποιούνται) σαν κοινωνικοί ρόλοι με σκοπό την αναπαραγωγή του συστήματος αλλά και των ιδίων σαν κοινωνικά άτομα. *Βυθίζονται κάτω από μια ψυχική εξάρτηση που μας κάνει να προσκολλημαστέ απεγνωσμένα στους άλλους, ακόμα κι όταν τους περιφρονούμε.* Όλες οι κοινωνικές σχέσεις έχουν σαν βάση τους την ατέλεια που παραγεται από την καταστολή των επιθυμιών. *Βάση τους είναι η ανάγκη μας για τους άλλους και όχι η επιθυμία μας για τους άλλους.* Χρησιμοποιούμε ο ένας τον άλλο. Έτσι κάθε κοινωνική σχέση είναι πελατειακή σχέση και γι' αυτό πάντα φαίνεται να παίρνει μια μεγαλύτερη ή μικρότερη μορφή ανηπαλοτήτας. **Πώς μπορεί αλλιώς να γίνει αλλιώς από το να περιφρονούμε αυτούς που χρησιμοποιούμε και να μισούμε αυτούς που μας χρησιμοποιούν;**

Η κοινωνία δεν μπορεί να υπάρξει δίχως κοινωνικούς ρόλους, γι' αυτό αλλιώς η εκπαίδευση και η οικογένεια είναι τόσο ουσιαστικά συστατικά της κοινωνίας. Το κοινωνικό άτομο δεν παίζει έναν μοναχικό ρόλο αλλά εκφράζει πολλούς ρόλους μαζί που συνδέουν την πανοπλία του χαρακτήρα που λανθασμένα αποκαλείται "ατομικότητα".

Οι κοινωνικοί ρόλοι είναι τρόποι με τους οποίους τα άτομα προσδιορίζονται από ολοκληρωμένο το σύστημα σχέσεων που συνιστά την κοινωνία. Τα άτομα γίνονται χρήσιμα στην κοινωνία μέσα από την διαμορφώση μιας προδλεξιμής συμπεριφοράς, με τον καθορισμό της δραστηριότητάς τους με όρους των αναγκών της κοινωνίας. Οι κοινωνικοί ρόλοι είναι εργασία, με την πλατιά έννοια της δραστηριότητας που αναπαράγει τον κύκλο της παραγωγής και της καταναλώσης. Κοινωνία είναι λοιπόν η εξημέρωση των ανθρωπίνων οντων, ο μετασχηματισμός -δυννητικά- δημιουργικών, αγρίων οντων που μπορούν να επικοινωνούν ελεύθερα με όρους των επιθυμιών τους, σε μεταλλάξιμα οντά που χρησιμοποιούν το ένα το άλλο στην προσπάθειά τους να εκπληρώσουν απεγνωσμένες ανάγκες, καταφερόντας όμως μόνο να αναπαραγάγουν αυτές τις ανάγκες καθώς και το σύστημα σχέσεων που βασίζεται σ' αυτές.

*"Συφιλή να πεσει σε κάθε αιχμαλωσία
ακόμα και στο συμφέρον του παγκοσμίου καλού
ακόμα και στον κηπο του Μοντεζουμα
με τους πολυτιμούς λίθους"
(ΑΝΤΡΕ ΜΠΡΕΤΟΝ)*

Ατομα με ελευθερο πνευμα δεν εχουν κανενα ενδιαφερον στο να επικοινωνουν ως κοινωνικοι ρολοι. Προβλεψιμες, προκαθορισμενες σχεσεις μας κανουν να πληττουμε και δεν εχουμε καμια επιθυμια να συνεχισουμε να τις αναπαραγουμε. Ειναι αληθεια οτι μας προσφερουν καποια ασφαλεια, σταθεροτητα και μια υποτειθεμενη ζεστασια... Με τι κοστος ομως! Αντ' αυτου προπιμαμε την ελευθερια του να επικοινωνουμε με ορους των ακαταπιστων επιθυμιων μας, με το ανοιγμα ολων των πιθανοτητων, με την οργισμενη φωτια των χωρις ορια παδων. Μια τετοια ζωη βρισκεται εξω απο καθε συστημα προβλεψιμων, προκαθορισμενων σχεσεων.

Η κοινωνια προσφερει ασφαλεια, το κανει ομως ξεριζωνοντας το ρισκο που ειναι ουσιωδες για ελευθερο παιχνιδι και περιπετεια. Μας προσφερει επιβιωση με ανταλλαγμα ομως τις ζωες μας.

Ενας κοσμος ελευθερων σχεσεων αναμεσα σε ακαταπιστα ατομα θα ειναι ενας κοσμος χωρις κοινωνια. *Ολες οι σχεσεις θα καθοριζονται στιγμιαια απο τα ατομα που αφορουν, με τους ορους των επιθυμιων τους και οχι των αναγκαιοτητων του κοινωνικου συστηματος. Θα τεινουμε να καταπλησοουμε, να ευφραϊνοουμε, να εξοργιζουμε ο ενας τον αλλο, να προκαλουμε πραγματικο παθος αντι για απλη πληξη, μευτικη ευαρεσκεια, απδια ή ασφαλεια.* Καθε συναντηση μας θα εχει

δυνατοτητα θαυμαστων περιπετειων που δεν μπορουν πληρως να υπαρξουν εκει που οι περισσοτερες σχεσεις εχουν εξημερωμενη, κοινωνικη μορφη. Αντι λοιπον να μεινουμε αιχμαλτοι σ' αυτο τον "κηπο των πολυτιμων λιθων" που καλειται κοινωνια, επιλεγω να παλεωω για την καταργηση της. Απ' αυτο πολλα συμπερασματα μπορουν να βγουν για το πως αντιλαμβανομαι την επανασταση.

Ο αγωνας για την καταργηση της κοινωνιας ειναι αγωνας για την καταργηση της εξουσιας. Ουσιαστικα ειναι ο αγωνας των ατομων για να ζησουν ελευθερα απο κοινωνικους ρολους και κανονες. Συλλογικα σχεδια και αγωνες ειναι μερος αυτης της εξελιξης, αναπτυσομενα με τετοιους τροπους ομως ωστε οι επιθυμιες των ατομων να αλληλοπροαγονται. Ενω οταν και αν αρχιζουν να "πνιγουν" τα ατομα, θα διαλυονται. Το μονοπατι αυτου του αγωνα δεν μπορει να χαρτογραφηθει. Ειναι ομως εφικτες οι αναλυσεις σχετικα με τους τροπους με τους οποιους μας μουχλιαζει η κοινωνια καθως και για τις αποτυχιες και επιτυχιες των προηγουμενων εξεγεργσεων.

Οι τακτικες που χρησιμοποιουνται στον αγωνα εναντια στην κοινωνια ειναι τσες πολλές οσα και τα ατομα που συμμετεχουν σ' αυτον. Ολοι τους ομως μοιραζονται τον στοχο της υπονομευσης του κοινωνικου ελεγχου και της απελευθερωσης των ατομικων επιθυμιων και παδων. *Το μη-προβλεψιμο του χιουμορ και του παιχνιδιου ειναι ουσιωδες στην προκληση ενος διονυσιακου χασους. Το να παιζουμε με τους κοινωνικους ρολους με τροπους που υπονομευουν την χρηστικοτητα τους απο την κοινωνια -στρεφοντας τους εναντια στον ιδιο τους τον εαυτο και γελειοποιοντας τους-, ειναι μια χρησιμη πρακτικη. Το πιο σημαντικό ομως ειναι να αντιπαραθετουμε στην κοινωνια τους εαυτους μας.* Μια συμπεριφορα που να δηλωνει οτι δεν προκειται να παραδοδουμε στην κοινωνια, ουτε να κεντραρουμε τις δραστηριοτητες μας γυρω απ' αυτην αλλα οτι προκειται να ζησουμε με τους δικους μας ορους.

Η κοινωνια δεν ειναι μια ουδετερη δυναμη. Οι κοινωνικες σχεσεις υπαρχουν μονο μεσα απο την καταπιεση των πραγματικων επιθυμιων των ατομων, μονο μεσα απο την καταστολη οσων κανουν πιθανη την ελευθερη επικοινωνια. Κοινωνια ειναι η εξημερωση, ο μετασχηματισμος του ατομου σε αξιες χρησης και του παιχνιδιου σε εργασία. Η ελευθερη επικοινωνια αναμεσα σε ατομα που αρνουνται και αντιστεκονται στην εξημερωση τους, υπονομευει ολοκληρη την κοινωνια και ανοιγει πολλές πιθανοτητες. *Και για αυτους που πιστευουν πως θα πετυχουν την ελευθερια τους απλας με μια "κοινωνικη επανασταση", θα τελειωσω με τα λογια του PENZO NABATOPE:*

"Περιμενετε μια επανασταση; Ας ειναι. Η δικια μου ξεκινησε εδω και πολυ καιρο! Οταν θα εισαστε ετοιμοι, δεν με πειραζει να προχωρησω για λιγο μαζι σας. Οταν ομως σταματησετε, εγω θα συνεχισω στον τρελλο και θριαμβευτικο δρομο προς την μεγαλη και υψιστη κατακτηση του τιποτα..."